

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ

Γερμανικά

NIKOS ANOGIS

Auf Deutsch

UEBERSETZT INS DEUTSCHE

Von Anna Bessi

Μετάφραση της Άννας Μπέση

Εκδόσεις «ΜΑΥΡΙΔΗ»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΑΝΩΓΗ

Α΄. ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1) Κυνηγώντας τον ίσκιο μας, ποίηση 1981. 2) Καθρεφτίσματα, ποίηση, 1982. 3) Μαρόκο, οδοιπορικό και εντυπώσεις, 1983. 4) Σαλπίσματα στη σιωπή, ποίηση, 1984. 5) Νικήτα Στανέσκου, από τη γενιά του Λάμπις, δοκίμιο, 1985. 6) Αδελφέ μου άνθρωπε, ποίηση, 1985. 7) Οκτώ φωνές, ομαδική έκδοση, ποίηση, 1986. 8) Νικήσας Νίκη Πρώτην, διηγήματα, 1987. 9) Μάνα με τ' άρωμα μιλάς και τη σιωπή, ποίηση, 1987. 10) Οχυρό Ιστίμπεϊ, διήγημα, 1988. 11) Πολωνία, λογοτεχνική προσέγγιση στο χθες στο σήμερα, 1989. 12) Αναδρομές στον ξένο μόχθο, δοκίμια, 1991. 13) Το άρωμα των κρίνων, διηγήματα, 1993. 14) Ηχούς ανασασμοί, ποιήματα, 1994. 15) Μια βραδιά Λόγου και Τέχνης με την Τζένη Παπαϊωάννου, δοκίμιο, 1995. 16) Βαθύ κόκκινο στο βαθύ γαλάζιο, μυθιστόρημα, 1996. 17) Ο ευαγγελισμός της αιώνιας ειρήνης, δοκίμιο, 1996. 18) Ταξίδι μας ημέρας, διηγήματα, 1999. 19) Πνευματικές δοκιμαϊκές τριλογίες, δοκίμια, 2001 Β΄ έκδοση 2003. 20) Ποιητικός λόγος σε επτά τόνους, ποίηση 2002.

Β΄. ΑΝΑΤΥΠΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

1) Το ερωτικό στοιχείο στην ποίηση του Ν. Στασινόπουλου, δοκίμιο, 1984.

Γ΄. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ

ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΕΣ

1) Τ΄ ΑΝΘΙΑ, ποιητική Ανθολογία του Γ. Μαρή, 1985. 2) ΠΟΛΥΠΤΥΧΟ, ποιητική Ανθολογία, εκδόσεις Δρυμός, 1986, 1989, 1993, 1997, 1998, 2001, 2002. 3) ΔΑΥΛΟΣ, ποιητική Ανθολογία των 100, εκδόσεις Δαυλός 1986, 1987. 4) INTERNATIONAL TIME, Σύγχρονοι Έλληνες Λογοτέχνες, Εκδ. Η. Πολύδωρα, 1988. 5) Διαρκής Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, Εκδ. Μ. Σταφυλά, 1988. 6) ΕΙΡΗΝΗ, ποιητική Ανθολογία της Επιτροπής Ειρήνης Λογοτεχνών της ΕΕ.ΔΥ.Ε. Νέοι καιροί, Αθηναϊκές Εκδόσεις Ε.Π.Ε., 1988. 7) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, Ανθολόγιο ποίησης – πεζογραφίας, Εκδ. Γ. Κομίνης, 1988. 8) ΧΑΡΗ ΠΑΤΣΗ, Εγκυκλοπαίδεια Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, 1995. 9) ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ,

Εκδ. Μοριάς, Αθήνα 1995. 10) ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ, Σύγχρονοι Έλληνες ποιητές, Εκδ. Σκαραδαίος, 1996. 11) ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ 1977-1997, Εκδ. Ε. Ρόζος, Αθήνα 1997. 12) ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ, Εκδ. Αριστ. Τσάκωνα, Αθήνα 2000.

Δ΄. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΞΕΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ

1) AMERICAN POETRY ANTHOLOGY USA, Αμερικής, 1988. 2) FENKS του ΝΚ. CHATZINIKOLAΟΥ, Πολωνίας, 1988. 3) WILDFLOWERS, Translated Poems. Ανθολόγιο Σύγχρονων Ελλήνων Ποιητών στα αγγλικά, μεταφρασμένα από τη Μαίρη Μέγα, Εκδ. Μαυρίδης, 1989. 4) POETES GRECS, Ανθολόγιο Σύγχρονων Ελλήνων Ποιητών στα γαλλικά. Μετάφραση Η.Γ. Aufrere, Εκδ. Αιολικά Γράμματα, 1992. 5) RIVER OF DREAMS, Poetry Anthology of the National Library of Poetry, Maryland, USA, 1994.

Ε΄. ΜΕΛΕΤΕΣ – ΔΟΚΙΜΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

1) Ο Ασταύρωτος Λόγος Πανανθρώπινη Ειρήνη (Κριτική μελέτη πάνω στο έργο του Ν. Ανώγη), του Θαν. Θεοδωράκη, 1991. 2) Η Άλλη Όψη, Δοκίμιο της Μ. Μέγα.

ΣΤ΄. INTERNET

www.geocmesoom/enosis.lgr

**ΓΝΩΜΕΣ – ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
(ΕΠΙΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΑΝΩΓΗ)**

Gaston Aulfere (Γάλλος ελληνιστής) «Ο ποιητής Ανώγης μας κάνει να μπαίνουμε αμέσως σε μια πρωτότυπη ποίηση πολύ εν πάση περιπτώσει μουσικοποιημένη και που βοηθά πολύ στη σκέψη και στην περισυλλογή».

(συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Gaston Aulfere (Γάλλος ελληνιστής) «Πιστεύω ότι ο Νίκος Ανώγης ύψωσε την ποίησή του σε ένα καινούριο επίπεδο. Ήδη ποιητής, με όλη τη σημασία του όρου, εδώ μου φαίνεται ολοκληρώνεται τελειότερα, πληρέστερα».

(συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Gaston Aulfere (Γάλλος ελληνιστής) «...Ο Νίκος Ανώγης ξέρει να σκιαγραφεί τους ήρωές του. Ξέρει να περιγράφει μια ατμόσφαιρα. Ξέρει να μπαίνει στην ψυχή των ηρώων-προσώπων (που αναφέρει στα διηγήματά του). Ζει μαζί τους και υποφέρει μαζί τους. Κι ακόμα ελπίζει μαζί τους...»

(συλλ. διηγ. «Νικήσας Νίκην πρώτην»)

Gaston Aulfere (Γάλλος ελληνιστής) «Ο ρυθμός του στίχου του είναι μια μουσική που την έκανε σχεδόν προσωπική μέσα από την οποία ο Νίκος Ανώγης, σαν το μεγάλο ποιητή Βερλαίν, προσπαθεί να εκφράσει την αίσθηση του ανείπωτου έναντι της σύγχρονης και αιώνιας συνείδησης, της οποίας η εικόνα είναι περισσότερο αληθινή, περισσότερο πραγματική και πιο υλιστική μέσα σε μια πνευματική διάσταση.»

(συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς και τη σιωπή»)

Isabelle Maratou-Argyrakis (καθηγήτρια του πανεπιστημίου της MONS Γαλλίας, πνευματικός άνθρωπος) μας έγραψε μεταξύ άλλων: «Το έργο σας «Βαθύ κόκκινο στο βαθύ γαλάζιο», μου επιβλήθηκε με τον τίτλο του, ώστε έσπευσα να το διαβάσω. Και διαβάζοντάς το, φοβήθηκα τόσο πολύ τον πόλεμο κι αγάπησα τόσο πολύ την ειρήνη. Η συνεχής σας αναζήτηση της γνώσης και οι βιωματικές σας εμπειρίες, έχουν στήσει στο πιο πάνω μυθιστόρημά σας ένα πραγματικά χαριτωμένο και αρμονικό χορό, ώστε

μ' ανάγκασαν να συγχορεύσω με τη μουσική υπόκρουση του δικού σας υψηλού στοχασμού.»

Ντίνος Βλαχογιάννης (λογοτέχνης κριτικός): «Μπορώ με βεβαιότητα να πω ότι κάθε παρουσία του Νίκου Ανώγη είναι κι ένα βήμα στην ανοδική πορεία του...».

Κώστας Σταμάτης (κριτικός λόγου και τέχνης): «Ιδιαίτερη ευαισθησία και βάθος διακρίνει τους στίχους σας...».

Ηγουμένη Ευγενία Κλειδαρά (λογοτέχνιδα, πνευματική δημιουργός): «Έχεις ανέβει τόσο ψηλά και θ' ανέβεις και ψηλότερα».

Νώντας Σακελλαρόπουλος (λογοτέχνης, κριτικός): «Η προσφορά σας στον έμμετρο και στον πεζό λόγο εντυπωσιακή. Τιμάτε τον τόπο σας.».

Θανάσης Τσιάμας (λογοτέχνης, πνευματικός δημιουργός): «Ο Νίκος Ανώγης μπόρεσε να φτάσει στα τρίκορφα της γνώσης.»

Γιώργος Πετρόπουλος (κριτικός λόγου και τέχνης): «Ναι, οι κρινοδάκτυλες Μούσες καταξίωσαν με τα σεπτά τους δώρα τον ποιητή και στοχαστή Νίκο Ανώγη για να μας μεταφέρει με τον χαρισματικό ποιητικό του λόγο στις ανώτερες πνευματικές σφαίρες και γι' αυτό είμαστε υπόχρεοι.»

Φοίβος Δέλφης (πνευματικός δημιουργός): «Είσαι άνθρωπος με ήθος και συγγραφέας αξιόλογος. Σε ξεχωρίζω.»

Δημ. Π. Αθανασίου (λογοτέχνης, κριτικός): «Για το μυθιστόρημα «Βαθύ Κόκκινο στο βαθύ γαλάζιο» του Νίκου Ανώγη, θα μας πει: «Κι ο Νίκος Ανώγης, φοβερά ονειροπόλος και τραγουδιστής του έρωτα, θέλει, αυτός ο μικρός θεός, να οργιάζει στις καρδιές και να φυτρώνει τριαντάφυλλα στα χείλη. Με τη δύναμη που του παρέχει ο λόγος, προσπαθεί να πείσει τους ερωτευμένους να βαστάξουν την ομορφιά θεμέλιο αναντικατάστατο στους μαγικούς του πύργους. Παράλληλα, ξεδιπλώνει όλων των ερωτοχώρων τις ποδιές κι αφήνει στους ερωτευμένους την επιλογή. Κι εκείνος διακριτικά γλιστράει για να ταΐσει το καμίνι του πόθου του, για λευτεριά, ειρήνη που

ανέκαθεν τον έκαιγε. Στόχος του η προκοπή του τόπου μας και η αναρρίχηση του ανθρώπινου γένους σε καλύτερες σφαίρες. Κάπου πιο ψηλά, εκεί στα αετώματα των βουνών π' αγγίζουν τ' ουρανού το θόλο και νιώθουν του θεού την ανάσα.»

Γιώργος Κουλούκης (ποιητής, πνευματικός δημιουργός) για το ίδιο μυθιστόρημα έγραψε: «Δραματικό, πολύ ανθρώπινο, συνδεδεμένο, τόσο με την μεταπολεμική πραγματικότητα, φιλειρηνικό, προοδευτικό, συγκινεί τον αναγνώστη και τον προβληματίζει.»

Βασιλική Σαμαρά (λογοτέχνιδα), για το ίδιο έργο θα μας πει: «...Και πέρασε στον αναγνώστη ο Νίκος Ανώγης τη δίψα να ενσωματωθεί με τα πρόσωπα και τις εποχές. Το βιβλίο κλείνει, μόνον όταν φθάνει στο τέλος. Και αυτό μπορεί να αποδοθεί μόνον από έναν άνθρωπο των γραμμάτων, έναν μεγάλο λογοτέχνη. Αυτός είναι ο Νίκος Ανώγης. Ο πνευματικός δημιουργός, που ακούραστος και καθημερινά προσφέρει στον συνάνθρωπό του, στην Πατρίδα, στην Ελλάδα...»

Γιάννης Βίγλας (συγγραφέας, λογοτέχνης), γι' αυτό το μυθιστόρημα θα μας πει, μεταξύ άλλων: «Ο Νίκος Ανώγης, φανερώνει τη συγγραφική του δεξιοτεχνία με την αρμονική εκτύλιξη του περιεχομένου με τα ηθικά μηνύματα των ανθρωπίνων αρετών και της μορφής με τη λογική παράθεση των σκηνών των επιμέρους εικόνων των περιόδων «πολέμου» και «ειρήνης», όπου αριστοτεχνικά συνυφαίνονται τα γεγονότα με ψυχολογημένη έκφραση ιδεών, συναισθημάτων και πράξεων των δρώντων προσώπων. Η άψογη νεοελληνική γλώσσα και η λογοτεχνική έκφραση του άμεμπτου πεζογραφήματος, δικαίως αναβιβάζουν τον συγγραφέα στο ψηλό βάθρο της αναγνωρισμένης αξίας της πασίγνωστης φήμης του...»

Τίτη Σκάρου (πνευματικός άνθρωπος), διαβάζοντας ο μυθιστόρημα αυτό είπε: «Από τις πρώτες σελίδες του μυθιστορήματος του Νίκου Ανώγη, μπαίνεις στο πνεύμα και τη φιλοσοφία των κλασικών βιβλίων της ρωσικής λογοτεχνίας».

Λευτέρης Τζόκας (λογοτέχνης, κριτικός), μεταξύ άλλων έγραψε: «Το βαθύ κόκκινο στο βαθύ γαλάζιο» το νέο έργο, μυθιστόρημα, του Νίκου Ανώγη, είναι η προσφορά του δημιουργού, στον ελληνικό λαό, που δίκαια μπορεί να υπερηφανεύεται και ν' ατενίζει αισιόδοξα το πνευματικό μέλλον. Μέσα σ' αυτό, αποτυπώνεται ο

γονιμοποιημένος στοχασμός, η πεντακάθαρη σκέψη του, που οριοθετεί την πορεία του, σε αρμονική συνεργασία ηθικής και τέχνης.»

Μαρία Πατσάλή (ποιήτρια), για το μυθιστόρημα αυτό μας είπε «Το μυθιστόρημα του Νίκου Ανώγη μου θύμισε τη λογοτεχνική γραφή και τα φιλοσοφικά μηνύματα του μεξικανού συγγραφέα Μάρκες.»

Μάρκος Παπάς (λογοτέχνης – παιδαγωγός): «Είσαι ένας άοκνος πνευματικός εργάτης, που με τις δικές σου εμπνεύσεις-δημιουργίες (ποίηση – πεζό) και με το υπέροχο περιοδικό σου «Κουάριος» προσφέρεις πολύτιμες υπηρεσίες στα ελληνικά γράμματα.»

ANNA ΜΠΕΣΗ

13 ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΑΝΩΓΗ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΣΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Μεταφράσεις ANNAS ΜΠΕΣΗ

Der Kampf (Μάχη)

Er blieb allein.

Aus dem verlorenen Kampf
gab es ringsherum nur Leichen.

Eine abgetrennte, angewinkelte hand
hielt noch die Waffe fest
und rotes Blut sprudelte.

Ein toter Körper
umarmte einen anderen.
Und alle zusammen vereinten sich
mit dem Erdboden.
Der Lärm ist verstummt
auch die Schreie, das Stoehnen das Weinen.
Ringsherum flogen Voegel und Schweigen
und der einsame Krieger schaute.

Er zaehlte und zaehlte seine Freunde, seine Feinde,
die Stunden des Kampfes, des Schweigens,
die Siege, die Niederlagen.
Er blickte gen Osten, danach gen Western.
Sah direkt in die Sonne, die sich mit dem Tag verband.
Warf die Waffen fort
und ging weiter...

Μάχη

Απόμεινε μονάχος.
Απ' τη χαμένη μάχη,
δεν έμειναν παρά πτώματα.
Ένα κομμένο χέρι διπλωμένο,

κρατούσε σφιχτά το όπλο
κι ανάβριζε στην άκρη κόκκινο αίμα.

Κάποιο νεκρό κορμί
αγκάλιαζε ένα άλλο.
Κι όλα μαζί έσμιγαν με τη γη.
Έφυγε ο θόρυβος
οι κραυγές, οι γογγυσμοί, το κλάμα.
Πέταγαν γύρω-τριγύρω πουλιά και σιωπή.
Κι ο μαχητής μονάχος κοίταζε.

Μέτρησε και ξαναμέτρησε τους φίλους, τους εχθρούς,
τις ώρες της μάχης, της σιωπής, τις νίκες, τις ήττες.
Κοίταξε την ανατολή κι ύστερα τη δύση.
Κοίταξε κατάματα τον ήλιο που έσμιγε με τη μέρα.
Πέταξε τα όπλα
και προχώρησε...

(Απ' τη συλλογή: «Καθρεφτίσματα»)

Die Tauschung (Πλάνη)

Sie kamen zu mir,
blutend, pechschwarz, quittegelb,
fesselten meine Haende,
und sagten zu mir,
denk nicht nach und sprich nicht.
Sie kamen zu mir,
sie umarmten mich, betaeubten meine Gedanken,

fesselten mir die Haende,
und sagten zu mir,
erschlag diene Gedanken und sprich nicht.
Sie kamen zu mir,
erdruuekten mich in ihrer Umarmung,
fuellten mich mit Wunden und Blut,
und sagten zu mir,
erschlag sie, das bist nicht du.
Ich erschlug,
einen Augenblick, ein Jahrhundert,
viele Jahrhunderte,
und toetete den, der ich war,
denjenigen, den ich neben mir hatte.
Ich toetete den Menschcn.

Πλάνη

Ἦρθαν κοντά μου,
ματωμένοι, κατάμαυροι, κιτρινισμένοι,
έδεσαν τα χέρια μου,
και μούπαν,
μη σκέπτεσαι και μη μιλάς.

Ἦρθαν κοντά μου,
μ' αγκάλιασαν, μου έδεσαν τη σκέψη,
μου λύσανε τα χέρια,
και μούπαν,
χτύπα της σκέψη σου και μη μιλάς.

Ἦρθαν κοντά μου,
μ' έσφιζαν στην αγκαλιά τους,
με γέμισαν πληγές και αίμα,

και μούπαν,
χτύπα τους, δεν είσαι συ.

Χτυπούσα,
για στιγμή, έναν αιώνα, πολλούς αιώνες
και σκότωσα αυτό που ήμουν,
αυτόν που είχα δίπλα μου.
Σκότωσα τον άνθρωπο.

(Από τη συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Gleichgewicht (Ισοροπίες)

In der Stille,
im schweigenden Wald
im Fest der Farben,
das Rascheln der Blaetter
das Erwachen der Brise,
war der Schrecken der Voegel.

Der Schwalbe melodisches Lied
nahe der suessen Morgendaemmerung,
in den Blaettern des Efeus,
war die Botschaft des Lebens und der Liebe,
war der Schrecken des Schmetterlings
mit den vielfarbigen Fluegeln.

Im Getoese des Krieges
und den Donnerschlaegen,
im Tod des Friedens,
der Glanz der Atomexplosionen,

das wird der Schrecken der menschlichen Waffen sein. Das wird der Schrecken der Menschen sein.

Das wird der Tod des Lebens sein.

Konventionelles Gleichgewicht der Entwicklung.

Ισορροπίες

Στην ησυχία,
στο σιωπηλό δάσος,
μέσα στο πανηγύρι των χρωμάτων,
το θρόισμα των φύλλων
στο ξύπνημα της αύρας,
ήταν ο τρόμος των πουλιών.

Του αηδονιού το γλυκόλαλο τραγούδι
κοντά στο γλυκοχάραμα,
μέσ' στου κισσού τα φύλλα,
ήταν το μήνυμα ζωής κι αγάπης.
Ήταν ο τρόμος της πεταλούδας
με τα πολύχρωμα φτερά.

Στους κρότους του πολέμου
και τις βροντές, στο θάνατο της Ειρήνης,
η λάμψη των πυρηνικών εκρήξεων,
θα'ναι ο τρόμος των ανθρώπινων όπλων.
Θα'ναι ο τρόμος των ανθρώπων.
Θα'ναι ο θάνατος της ζωής.

Συμβατικές ισορροπίες της εξέλιξης.

(Από την συλλογή: «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Halte deinen Schritt kleiner
(Κάνε το βήμα πιο μικρό)

Du wirst dort ankommen
am Anfang, am Ende des Kreises.

Vorwaerts kriechend,
eine Schnecke das Leben,
schleppt den Koerper
bis hin zum Abgrund,
aendert sich und beginnt von vom.

Und du, wie auch ich,
malen Adler und Tauben in den Kreis
und in die Zweige des Mai
Blumen und Voegel.

Schweiss und Traenen und Blut
traenken den Baum des Lebens.

Und vorwaerts schreitend,
halte deinen Schritt kleiner, bestaendiger,
und gib, gib auch du der Welt
Liebe, Frieden, Freiheit

Und weine nicht
wenn du frueher scheidest,
wenn man dich holt,
halte deinen Schritt kleiner, bestaendiger.
Es lohnt sich.

Κάνε το βήμα πιο μικρό

Εκεί θα φτάσεις
στην αρχή, στο τέλος του κύκλου.

Προχωρώντας,
σαλιγκάρι η ζωή, σέρνει το σώμα
και μπρος στο χάος,
αλλάζει το και ξαναρχίζει.

Και συ και γώ,
πάνω στον κύκλο ζωγραφίζουμε αητούς
και περιστέρια
και στα κλαδιά του Μάη, λουλούδια
και πουλιά.

Ιδρώτας και δάκρυ και αίμα
ποτίζει το δέντρο της ζωής.

Και προχωρώντας,
κάνε το βήμα πιο μικρό, πιο σταθερό
και δώσε, δώσε και συ
αγάπη, ειρήνη, λευτεριά στον κόσμο.

Και μη δακρύσεις,
αν φύγεις πιο νωρίς, αν θα σε πάρουν ,
κάνε το βήμα πιο μικρό, πιο σταθερό...
Αξίζει.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Unserem Schatten nachjagend

(Κυνηγώντας τον Ίσκιο μας)

Unserem Schatten nachjagend
folgen wir dem Schicksal unseres Lebens.
Um uns herum, in uns, ausserhalb von uns
Innerhalb der Welt,
ausserhalb der Natur,
mitten im Abgrund,
ausserhalb des Verderbens,
in der Zeit,
ausserhalb der Zeit.

Unserem Schatten nachjagend
folgen wir dem Leben,
hinaufsteigend, herabsteigend,
allein, mit anderen gemeinsam, in der Natur,
inmitten der Freude,
neben dem Leid,
in Traenen,
in Gedanken,
in den Armen der Sonne.

Unsrem Schatten nachjagend,
bemalen wir die Erde mit Schritten
und faerben den Himmel mit Gedanken,
die verloeschen und neu geboren werden
mit dem Tod

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας
περπατούμε του δρόμου μας το πεπρωμένο.

Γύρω από 'μας, μέσα σε 'μας, έξω από 'μας.

Μέσα στον κόσμο,

έξω απ' τη φύση,

μέσα στο χάος,

έξω απ' τον όλεθρο,

μέσα στο χρόνο,

έξω απ' το χρόνο.

Κυνηγώντας τον Ίσκιο μας,

ακολουθούμε τη ζωή, ανηφορίζοντες, κατηφορίζοντες

μόνοι μας, μαζί με άλλους, μέσ' τη φύση

μέσ' στη χαρά,

δίπλα στον πόνο,

μέσα στο δάκρυ,

μέσα στη σκέψη,

αγκαλιά με τον ήλιο.

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας,

ζωγραφίζουμε με βήματα τη γη

και χρωματίζουμε τον ουρανό με σκέψεις,

πού σβήνουν και γεννιούνται με το θάνατο.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Mein Bruder Mensch

(Αδελφέ μου Άνθρωπε)

Alle Wuesten habe ich durchwandert,

und als ich duerstend deine Fuesse erreichte

hast du dein Gesicht von mir abgewandt

Von den Menschen und meinem Gewissen gejagt,

und als ich schutzsuchend deine Tuer erreichte,

fand ich sie geschlossen.

In den unwegsamen Bergen und in der Dunkelheit
irrte ich hungrig umher. Bettelte um Brot, um mein Leben
und du verweigertest es mir.

Stein fuer Stein,
Fels fuer Fels wir koexistieren.
Baum fuer Baum,
Blume fuer Blume wir koexistieren.

Wasser im Wasser,
Troepfen fuer Troepfen, wir koexistieren.
Luft in Luft,
Atem im Atem, wir koexistieren.

Gesellschafte, Heimatlaender, Nationen,
der Mensch bekaempfte den Mensch,
mit der Liebe und dem Frieden als unsere Flagge,
mein Bruder Mensch

Die Worte und die Gedanken
toeten die Botschaften.
Und haben wir die Sprache der Gefuehle verlernt.

Αδελφέ μου Άνθρωπε

Όλες τις ερημιές περπάτησα
κι ως έφτασα διψασμένος στα πόδια σου,
απόστρεψες το πρόσωπο σου από μένα.

Κυνηγημένος απ' τους ανθρώπους και τη συνείδηση μου
κι ως έφτασα στην πόρτα σου για προστασία
κλειστή τη βρήκα.

Στα κακοτράχαλα βουνά και στα σκοτάδια
πεινασμένος τριγύριζα. Ζητιάνεψα ψωμί, τη ζωή μου
και την αρνήθηκες

Πέτρα στην πέτρα,
βράχο στο βράχο, συνυπάρχουμε.
Δέντρο στο δέντρο,
λουλούδι στο λουλούδι, συνυπάρχουμε.

Νερό στο νερό,
σταγόνα στη σταγόνα, συνυπάρχουμε.
Αέρας στον αέρα,
πνοή στην πνοή, συνυπάρχουμε.

Κοινωνίες πατρίδες, έθνη,
άνθρωπος τον άνθρωπο πολεμάμε,
με την αγάπη και την ειρήνη σημαία μας,
Αδελφέ μου Άνθρωπε.

Τα λόγια και οι σκέψεις σκοτώνουν τα μηνύματα.
Και λησμονήσαμε τη γλώσσα των αισθημάτων.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Variationen (Παραλλαγές)

Ich erhoffe mir immer
ein freudvolleres Morgen.
Aber wenn es kommt
und zum Heute wird
finde ich es unverändert.

Auch dieses Mal brachte es mir
nichts ausserhalb der Routine.
Das Leben geht seinen Lauf
wie ein Stab, der Ha ende wechselt
und unsterblichkeit erlangt-

Im Laufe der Zeit
hinterlaesst es seine Spuren
bei lebenden und ausg~en Zivilisationen
hoert jedoch nie auf.
Teil davon bin auch ich.

Παραλλαγές

Πάντα προσμένω το αύριο
πιο χαρωπό.
Σαν έρθει και γίνει σήμερα,
το βρίσκω όμοιο κι εκείνο.

Δεν μούφερε κι αυτή τη φορά
κάτι έξω άπ' τη ρουτίνα.
Η ζωή πορεύεται,
μια σκυτάλη π' αλλάζει χέρια
και την κάνουν αθάνατη.

Στο πέραςμα του χρόνου
αφήνει τ' αγνάρια της
σε ζωντανούς και πεθαμένους πολιτισμούς
μα δε σταματά.

Ένα κομμάτι είμαι κι εγώ.

Από την Συλλογή: «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»

Gruene Diaetter, kalte Gewaesser

(Πράσινα φύλλα, κρύα νερά)

Schau mein Gott,
ob auch ich in den Ungewittern,
Seestuermen, im Desaster
leben koennte.

Schau mein Gott,
ob ich meine Seele aushauchen koennte,
mit meinem Herzen ohne Liebe, ohne Freude.

Auch ich bin in der Natur,
etwas von Dir ohne Fluegel.
Auch ich bin in der Schoepfung,
gruene Blaetter, kalte Gewaesser.

Πράσινα φύλλα, κρύα νερά

Κοίταξε Θε μου
αν θα μπορούσα κι' εγώ να ζήσω
μέσα στις μπόρες,
στις τρικυμίες στη συμφορά.

Κοίταξε Θε μου
αν θα μπορούσα να ξεψυχήσω
με την καρδιά μου
χωρίς αγάπη, δίχως χαρά.

Είμαι κι' εγώ μέσα στη φύση,
κάτι από σένα δίχως φτερά.
Είμαι κι' εγώ μέσα στην πλάση
πράσινα φύλλα, κρύα νερά.

(Από τη συλλογή «Καθρεφτίσματα»)

Weise Rose (Άσπρο τριαντάφυλλο)

Farbe weiss und rein, der Liebe aehnelnd,
ersehne und suche ich dich-
jedesmal, wenn es Abend wird
Im Kuss der Liebe, Honig meines Lebens
Aroma und Erwartung,
Farbe und Atem mein!

Weisse Rose,
Unschuld der Seele.
Weisse Rose,
Freude und Jugend

In deinem Weiss, eine Umarmung deine Blätter,
betäubendes Aroma, sprich zu meinem Herzen!
Sprich Worte der Liebe und Lieder der Freude,
weil ich und du des Lebens Aroma und Blumen sind

Weisse Rosen
sind unsere Herzen.
Weisse Rosen
sind unsere Freuden.

Άσπρο τριαντάφυλλο

Χρώμα άσπρο και αγνό της αγάπης μοιάζει
σε ποθώ σ' αναζητώ κάθε που βραδιάζει.
Στης αγάπης το φιλί μέλι στη ζωή μου
άρωμα κι απαντοχή, χρώμα και πνοή μου.

Άσπρο τριαντάφυλλο
της ψυχής αγνότητας.
Άσπρο τριαντάφυλλο
η χαρά κι η νιότης.

Μεσ' στο χρώμα το λευκό μια 'γκαλιά τα φύλλα
άρωμα μεθυστικό στην καρδιά μου μίλα.
Της αγάπης λόγια πες της χαράς τραγούδια
της ζωής εγώ και συ άρωμα λουλούδια.

Άσπρο τριαντάφυλλο
είναι οι καρδιές μας.
Άσπρο τριαντάφυλλο
είναι οι χαρές μας.

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλιάς»)

Ich konnte es nicht (Δεν μπόρεσα)

Während meines ganzen Lebens
sandtest du mir die Botschaft,
mittels Echo, Strahlen, Schweigen.

Und gerade als ich den Faden Ariadnis
erfasst hatte,
drehte sich die Zeit zurueck
und kehrte wieder und wieder.

Die Schranken der Zeit
und das unendliche Schweigen
konnte ich nicht durchbrechen,
mein Bruder Mensch.

Δεν μπόρεσα

Σ' όλη σου τη ζωή
μου 'στελνες το μήνυμα
με ήχους, με λάμπεις, με τη σιωπή.

Κι ως έφτανα στις Αριάδνης το μίτο,
γύριζε ο χρόνος πίσω.
Και ξαναγύριζε και ξαναγύριζε.

Το φράγμα του χρόνου
και την ατέλειωτη σιωπή,
δεν μπόρεσα να σπάσω αδελφέ μου άνθρωπε.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Anwesenheit B (Παρουσία Β')

Die Baeume segnen reihenweise
die Hand eines Menschen.

Auch die Tiere in der Herde
und im Stall, gleichen ihnen.

Die Satelliten und die Todeswaffen
Kinder des Menschen.

Und unsere gebundenen Ha ende
sein Werk...

Παρουσία Β'.

Τα δένδρα στη σειρά
ανθρώπινο χέρι ευλογούνε.

Τα ζώα στο κοπάδι
και στο σταύλο, όμοια κι εκείνα.

Οι δορυφόροι και τα όπλα του θανάτου
παιδιά τ' ανθρώπου.

Και τα δεμένα χέρια μας
δικά του έργα...

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)

Neben uns (Δίπλα μας)

Wir durchwanderten die Zeit
einfach dahinschiendend
An den Zeichen des Weges
begegneten wir den Schritten des Lebens.
Gedanken, Ideen, Denkmäler, Kulturen.
Nicht ein Mensch!..
Nicht ein Mensch neben uns!
Das Gestern Denkmäler.
Das Heute Durchgang.
Das Morgen Erwartung.

Δίπλα μας

Περπατούσαμε μέσα στο χρόνο
κι όλο βραδυπορούσαμε.
Στα σημάδια του δρόμου
αντικρίσαμε της ζωής τα βήματα.

Σκέψεις, ιδέες, μνημεία, πολιτισμοί.

Ούτε έναν άνθρωπο.. ..

Ούτε ένας άνθρωπος δίπλα μας!

Το χθες μνημεία.

Το σήμερα πέρασμα.

Το αύριο προσδοκία.

(Από την συλλογή: «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Verurteilung (Καταδίκη)

Den Tod vergass ich auch gestern

und hasste meinen Freund, meinen Bruder.

Aber als mein Herz von Liebe ueberquoll

und wahrlich, so sehr ich dich suchte,

warst du nicht bei mir, es dir zu sagen.

Und dieser mein Gedanke,

ist eine Verurteilung.

Καταδίκη

Το θάνατο λησμόνησα και χθες

και μίσησα το φίλο κι' αδερφό μου.

κι' όταν πλημμύρισε αγάπη την καρδιά μου,

όσο κι' αν σ' αναζήτησα στ' αλήθεια,

δεν βρέθηκες κοντά μου να στο πω.

κι' είναι η σκέψη μου αυτή,

μια καταδίκη.

(Από τη συλλογή: «Σαλπίσματα στη σιωπή»)